

AUTOBIOGRAFIE.

Zrodil mne smavý jih, břeh Bílého moře.
Tam zkvět' můj první den
a první matčin sen
zahřálo slunce na Olympské hoře.

A jasný třpyt na moři hlubokém
ještě dnes hoří v srdci mém —
kde bije a zpívá
slovanský živel a splývá
hlas Volhy s Vltavou šumící,
s Vardarem a Maricí.

Jako na sen si vzpomínám
na makedonské sestry,
se šatem pestrým, který zlatem protkaly,
s velkýma očima, těžkýma jako plod —
ve vláze slzí uzrálý;
na makedonské orly smělé,
zavřené v žalární cele —
a na pohádky, jež jsme o nich slyšely.

Hle, léta letí ve víru
a doznívá
nad dětstvím mým tma tesklivá . . .

Však často slychávám v duši ston lidského hoře —
jak skála ulomená,
zřítivší se, rozdrčená
v otroctví a bezpráví moře . . .

Odkojená
neutišitelnou žízni —
neutišitelnou jako Černé moře —
tonu v trýzní,
širé jako ruské stepi kdesi,
v teskném snění,
hlubokém jak české lesy.
Nedivte se,
sester neznámých že slzou někdy zapláčí,
že volám a opěvují země jinačí,
země zřené v krásných snech,
že má duše hoří ve vichřičných požárech.

Z překladů A. Ruseva.

Elisabeta Bagrjana :

Z cyklu „Penelopa XX. století.“

Jsme z minulosti usazenin stvoření,
Jež navrstvily věky neznámé v nás tak,
Že obarvují naši červenou či modrou krev
A odstiňují naši světlou nebo temnou duši.
Což je snad kůstka v mojí lebce,
Sval v těle mém, či nehet na mých prstech,
Vzlet duše mé a odezva v mém srdci,
Jež neměly by svoji pramatky či praotce?
Ó minulosti! Nevyhnutelné ty zlo či dobro,
Ty — břímě tmavé, nebo světlý dare,
Ty, lakomče, jenž shromažďuješ kupy smetí,
zlata,

Já proto nezpívám,
bych první byla, ani
bych byla poslední. Nejsem ničí, jen svá,
Vím, že jsme všichni vlny v mořské pláni,
z nichž každá svoji vlastní píseň má,
jí radost svou i žal svůj vylije,
než o ostré se skály rozbije.

Jsem zrozena pod Olympem,
ježž věčná sláva halí,
u Bílého moře,
kde slunce žhavěji pálí.
Mne v dětství kolébali
pod setmělou klenbou mraků
i pod oblaky bouřnými, jež putovaly
od Makedonie do Dobrudže.

Pamatuji a znám a miluji tu zem,
jíž větry křížem krážem prolétaly,
kde všichni jsou sestrami a bratry v srdci mém.

Mohu však za to, že v duši
skřížené osudy skrývám
slovanského kmene neklidného?
Tak těsný je někdy svět! Tak zebe!
A přece píseň svou zpívám
o všem, v čem poznávám sebe . . .

Mara Belčeva:

MŮJ HROB.

Já samotna chci v hrobě spočinouti
a kde je hrob ten, nikdo nesmí zřít,
by mlhy jen kadily po mé pouti
s modlitbou němou věčný klid.

V lampičce nechť jen luna tíše září,
ať čas — neviditelný stav —
koberec pestrý na mne hází
aneb neposkvrněný háv.

A jarní vítr nechť odvěje
vzpomínek černé skvrny, tíž,
s dušemi jasnými nechť má se sleje
v ukazatele cesty — v světlo již.

Ty neúnavný, nikdy spící archiváři —
Ty žiješ v nás neďbaje protestů a proti naší vůli,
Když nashromáždív v našem srdci starý
inventář,

Jsi sepsal bilanci všech našich vítězství,
A v katalogy naši nenávisť i lásku.
My — po svobodě lačnicí,
Jsme loutkami jen v rukách tvých,
Vpřed jdeme — vzad a gestikulujeme,
My křičíme a bojujeme, padáme a vstáváme.
Těch strašných nitek neviditelných,
Jež povoluješ, přitahuješ, nikdy nepřetrhneš!
To ony táhnou naše osudy a svazují
Nás s zemřelými pradědy a nenarozenými
pravnučky.